

4.500 for landsskatteretten, så der er jo masser af sager, der går videre i systemet. Det er jo meget få, der kommer til Højesteret, som hr. Vernersen siger.

Det er da ikke mere end en uge siden, at jeg læste i dagspressen, at departementschefen i Skatteministeriet har sagt, nu skal man revurdere alle de sager, fordi departementet taber alt for mange sager. Så det er ikke sådan sort eller hvidt.

Det, jeg frygter ved den her lov, er jo det, at en embedsmand i en given kommune kan sidde og se sig gal på en bestemt person og så i virkeligheden fuldstændig uden parlamentarisk grundlag jagte den virksomhed, hvis det passer ham. Det er jo en frygtelig situation at blive bragt i for en virksomhed. En enkelt embedsmand kan sige: Jeg bryder mig ikke om ham dér, jeg jagter ham, og jeg bliver ved med at jagte ham. Der er ingen demokratisk beslutning bag det, han gør, og det er jeg altså betænkelig ved.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg lagde netop vægt på i mit indlæg, at vi skulle respektere grundlovens §§ 72 og 73, men der skulle også være mulighed for at føre tilsyn, når vi ved, hvor store midler der indkræves af virksomhederne her i Danmark.

Der er jo ikke tale om, at man i hvert tilfælde skal ud og have en retskendelse, for det er ikke sikkert, at der er en sag. Der er tale om, at der skal være mulighed for at foretage en revision for at få afklaret, om momsens nu går korrekt ind og går korrekt ud, sådan at man får det rigtige billede, når der skal betales moms. Det er jo det, det drejer sig om.

Når jeg nævnte disse sager, der kom for Højesteret, så er det jo altså bare, fordi man ikke her fra Folketingets talerstol, fra hr. Kim Behnkes side, skal tegne et billede af, at det stort set er dagligdag, at man har sager i Højesteret. Det er det ikke. Det er det dér meget beskedne antal.

Det er jo også klart, uden at jeg skal svare på den side af sagen i øvrigt, at hvis Højesteret ændrer retspraksis, så indretter man sig selvfølgelig efter Højesterets retspraksis, indtil vi her i Folketinget har lavet loven om. Det er da fuldstændig indlysende, at det forholder sig sådan. Og jeg går også ud fra, man forholder sig sådan i Skatteministeriet, ligesom man gør alle mulige andre steder.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

I Kristeligt Folkeparti har vi ingen som helst sympati for de mennesker, der snyder i skat, men vi står med dette lovforslag over for en vanskelig afvejning. Hvordan sikrer vi, at man ikke kan snyde og bedrage på den ene side, og hvordan kan vi på den anden side værne om den private ejendomsret og forhindre, at hæderlige mennesker kommer under en form for næsten forfølgelse på grund af vilkårlighed fra myndighedernes side? Det synes jeg ikke er nogen let afvejning.

I den skriftlige fremsættelse skriver ministeren:

»Et krav om retskendelse, hvis en skattemyndighed vil have adgang til en virksomhed mod virksomhedens protest, vil sætte domstolene i den situation, at domstolene skulle foretage en afvejning af på den ene side myndighedens skøn over behovet for kontrol og på den anden side virksomhedens protest mod kontrollen. En sådan afvejning kan domstolene normalt ikke foretage meningsfuldt.«

Den her passage har ikke helt overbevist mig. Jeg kan være betænkelig, hvis man ikke mener, at domstolene kan foretage en sådan afvejning meningsfyldt, og under udvalgsarbejdet vil jeg underkaste den balance et lidt nøjere eftersyn.

Intentionen er rigtig med hensyn til, at man ikke kan snyde, men er nidkærheden blevet af en sådan art, så der er hæderlige mennesker, der kan blive stillet i en gabestok, hæderlige mennesker, der kan blive sat under en mistanke, som ikke er rimelig? Her har jeg sat et spørgsmålstejn, sådan som lovforslaget er fremsat, og det må vi have kulegravet nøjere under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Klaus Kjær (DF):

Jeg vil godt tillade mig at supplere hr. Flemming Kofod-Svendsen. Man går faktisk videre med hensyn til spørgsmålet omkring nødvendigheden af at få gennemført de her razziaer. I et svar til udvalget, sidste gang forslaget var fremme, hedder det, at domstolene ikke vil have noget materielt grundlag for prøvelsen, hvilket bevirker at et krav om retskendelse ikke er meningsfyldt. Dette vil især komme til udtryk i de tilfælde, hvor der er tale om stikprøvekontrol, altså ganske dagligdags foretagelser af kontrol.